

Warszawa, dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1028/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

SO Jacek Matusik

protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Marka Traczyka, oskarżyciela posiłkowego K. K.

po rozpoznaniu dnia 16 kwietnia 2018 r.

sprawy M. N., córki T. i M., ur. (...) w P.

oskarżonej o przestępstwo z art. 177 § 2 KK

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 16 maja 2017 r. sygn. akt IV K 203/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Jacek Matusik

Sygn. akt VI Ka 1028/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 16 maja 2017r. po rozpoznaniu sprawy sygn. akt IV K 203/16 uniewinnił M. N. od popełnienia zarzucanego jej czynu polegającego na tym, że:

w dniu 28 września 2015 r. w W., na skrzyżowaniu ulicy (...)

i (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust 1 i art. 22 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98 poz. 606 ze zm.), w ten sposób, że kierując samochodem marki K. nr rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu doprowadzając do zderzenia z samochodem marki P. nr rej. (...) kierowanym przez Z. K., jadącym pasem ruchu, na który wjechała, powodując w konsekwencji przemieszczenie się pojazdu marki P. i jego uderzenie w słup sieci trakcyjnej, czym nieumyślnie spowodowała

u wyżej wymienionego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z utratą przytomności, ze złamaniem wieloodłamowym żuchwy, stłuczenia odcinka szyjnego kręgosłupa ze złamaniem wyrostków kolczystych i wyrostków stawowych C6-C7

z przemieszczeniem, obrażeń klatki piersiowej z niewydolnością oddechową, obustronnej odmy opłucnowej z krwiakiem jamy opłucnowej po stronie lewej

i rozedmą podskórną po stronie lewej powłok klatki piersiowej, stłuczenia płuc, rozwarstwienia aorty, złamania łopatki lewej, złamania żebra V lewego oraz złamania trzonu kości udowej prawej, które to obrażenia skutkowały uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli: prokurator, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz oskarżyciel posiłkowy Z. K..

Wszyscy skarżący zarzucają na podstawie art. 437 pkt 2 i 3 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mający wpływ na treść wyroku w postaci art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i wyprowadzenie z niego nieprawidłowego wniosku o braku winy oskarżonej M. N. w ramach zarzucanego jej czynu. Skarżący wnoszą o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wszystkie wniesione apelacje są zasadne. Zawarte w nich zarzuty doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku i skutkowały na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji uniewinnił M. N. od popełnienia zarzucanego jej czynu gdyż uznał, że brak jest podstaw do stwierdzenia, iż oskarżona wypełniła wszystkie znamiona czynu zabronionego. Chociaż jednocześnie stwierdził, że wątpliwości nie budzi to, iż jedną z przyczyn wypadku drogowego było naruszenie przez oskarżoną przepisów określonych w art. 3 ust. 1 i art. 22 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Jednak największy wpływ na zakres poniesionych przez Z. K. obrażeń, a więc opisywany skutek z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. miało zachowanie pokrzywdzonego, który również dopuścił się szeregu naruszeń przepisów prawa o ruchu drogowym gdyż przekroczył administracyjnie dopuszczoną prędkość obowiązującą w miejscu zdarzenia o ok. 20 km/h, co stanowi de facto przekroczenie prędkości o 40 % obowiązującego limitu. W ocenie sądu I instancji działanie to niewątpliwie zintensyfikowało zakres poniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń, który przez przedmiotową prędkość nie mógł ponadto uniknąć zderzenia. Ponadto, co istotne, pokrzywdzony jechał bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, co w ocenie sądu I instancji miało najistotniejszy wpływ na zakres poniesionych przez niego obrażeń. Nie budzi wątpliwości fakt, iż pasy bezpieczeństwa sprawują najlepsze zabezpieczenie kierowcy oraz pasażerów przed skutkami kolizji drogowych.

W przypadku zaniechania przedmiotowego obowiązku zapięcia pasów pokrzywdzony podjął nieracjonalne ryzyko, które ostatecznie skutkowało znacznym zintensyfikowaniem poniesionych przez niego obrażeń. Tym samym, w ocenie sądu I instancji, działania jakich dopuścił się pokrzywdzony nie pozwoliły na uznanie, iż obrażenia pokrzywdzonego powstały wyłącznie na skutek działań M. N.. Fakt tak znacznego przyczynienia się do ich powstania przez Z. K. przeważał, w przedmiocie uznania, iż oskarżona nie wypełniła wszystkich znamion czynu z art. 177 § 2 k.k. Z przedstawioną argumentacją nie można się zgodzić.

„Współodpowiedzialnymi za występki określony w art. 177 § 1 lub 2 k.k. (to jest za spowodowanie wypadku drogowego) mogą być dwaj współuczestnicy ruchu, a czasem nawet większa ich liczba. Warunkiem takiej oceny prawnej jest stwierdzenie, w odniesieniu do każdego z tych uczestników z osobna, że w zarzucalny sposób naruszył on, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu, a także, że pomiędzy jego zachowaniem a zaistniałym wypadkiem istnieje powiązanie przyczynowe, oraz tego, że istnieje normatywna podstawa do przyjęcia, iż zachowanie uczestnika ruchu powiązane przyczynowo z wypadkiem zasługuje z kryminalno-politycznego punktu widzenia na ukaranie. Ten ostatni wyznacznik odpowiedzialności należy oceniać według kryterium, w myśl którego przypisywalny jest tylko taki skutek, który został przez danego uczestnika ruchu spowodowany w wyniku sprowadzenia przezeń niedozwolonego niebezpieczeństwa (ryzyka) jego powstania albo istotnego zwiększenia ryzyka już istniejącego (a będącego np. wynikiem zachowania innego współuczestnika ruchu) - oczywiście w razie zrealizowania się tego właśnie niebezpieczeństwa (ryzyka) w postaci skutku spełniającego znamiona typu czynu określonego w art. 177 § 1 lub 2 k.k.” / wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2013 r. II KK 206/12/.

Lektura pisemnego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że ze zgromadzonych dowodów sąd I instancji wyprowadził niesłuszne wnioski, wbrew zasadom określonym art. 7 k.p.k. Nie ulega wątpliwości, że oskarżona M. N. wjechała częściowo na lewy pas ruchu, po którym poruszał się już pokrzywdzony Z. K. prowadząc samochód P. (...) nr rej. (...) i gdyby prawidłowo obserwowała drogę to w lusterku bocznym i w lusterku umieszczonym w środku samochodu musiałaby ten pojazd zobaczyć. Tak więc, wywołała niebezpieczną sytuację na drodze naruszając przepisy w art. 3 ust 1 i art. 22 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Pokrzywdzony Z. K. nie zmieniał pasa ruchu i przed wypadkiem poruszał się po skrajnym lewym pasie, co wynika z zeznań między innymi O. B.

i B. P.. Gdyby oskarżona M. N. prawidłowo obserwowała lusterka to miała możliwość zauważenia pojazdu P. (...) i odstąpienia od wykonania manewru zmiany pasa do czasu gdy pojazd ten wyprzedzi ją i pas, na który zamierzała wjechać będzie wolny. Tak więc, gdyby oskarżona odstąpiła od wykonania manewru zmiany pasa do wypadku by nie doszło. Pokrzywdzony Z. K. przejechałby jadąc lewym pasem ulicy (...) w W.. Nadmierna prędkość i brak zapiętych pasów bezpieczeństwa nie doprowadziłby do wypadku gdyż nie miały wpływu na tor jazdy samochodu. Dopiero niezachowanie szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu przez oskarżoną i zajęcie drogi poruszającemu się lewym pasem pojazdowi P. (...) doprowadziło najpierw do zderzenia bocznego obu pojazdów a potem na skutek utraty panowania nad pojazdem przez pokrzywdzonego do uderzenia w słup trakcji tramwajowej a następnie kolejnego zderzenia pojazdów. Do wypadku nie doszłoby bez zaistnienia koniecznego elementu w postaci wywołania przez oskarżoną sytuacji niebezpiecznej na drodze, która miała bezpośredni wpływ na utratę panowania nad pojazdem przez pokrzywdzonego i uderzenia w słup trakcji tramwajowej. Tak więc, brak zapięcia pasów i nadmierna prędkość pokrzywdzonego należy potraktować, jako przyczynienie się do powstania wypadku drogowego i skutku w postaci ciężkich obrażeń ciała. Materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżona naruszając zasady określone w art. 3 ust 1 i art. 22 ust 1 i 3 Ustawy

z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym wywołała stan niebezpieczeństwa na drodze. Zdaniem sądu odwoławczego, opinie biegłych, poza wyliczeniem prędkości obu pojazdów, nie różniły się znacznie opisem i mechanizmem wypadku. Sąd I instancji uznał, że przyczynienie pokrzywdzonego było tak znaczne, że nie sposób uznać winy oskarżonej. Jest to pogląd błędny i w żadnej mierze nie wynika

z opinii biegłych, w tym z opinii biegłego T. D., na którą powołał się sąd I instancji formułując powyższy wniosek. Biegły T. D. w swojej opinii stwierdził, że bezpośrednią przyczyną przedmiotowego wypadku było nieprawidłowe zachowanie się obojga jego uczestników. /k- 233/ Nie wyeliminował więc udziału oskarżonej w wypadku drogowym. Niewątpliwie skutki wypadku nie byłyby tak poważne gdyby nie znaczne przyczynienie się pokrzywdzonego. Przyczynienie się Z. K. ma wpływ na wymiar kary jednak nie eliminuje zawinienia oskarżonej. Z tych powodów mając na uwadze treść art. 454 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania. W toku ponownego rozpoznania sprawy przede wszystkim należy przeanalizować zgromadzony materiał dowodowy i zastosować właściwą do zawinienia represję karną wobec oskarżonej. Zgromadzone dowody nie wymagają ponownego ich przeprowadzania i można poprzestać na ich odczytaniu.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Jacek Matusik